

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
TUZLANSKI KANTON
OPĆINSKI SUD U BANOVIĆIMA
Broj: 127 O Rs 079808 23 Rs
Banovići, 11.10.2023. godine

Općinski sud u Banovićima, sudija Zlatko Šahinović, u pravnoj stvari tužitelja Z. (Z.) D. iz B., ...; A. (A.) Ć. iz B., ...; K. (M.) L. iz B., ...; S. (I.) K. iz B., ..., i M. (R.) H. iz B., ..., svi zaposlenici tuženog, koje zastupaju punomoćnici Konjić Rifat, Konjić Nihad, Konjić Kabil Zinaida, advokati iz Zajedničke advokatske kancelarije, iz Tuzle, ulica Mirze Delibašića broj 2 i Alagić Indira, advokat iz Tuzle, ulica Mirze Delibašića broj 2, protiv tuženog Rudnici mrkog uglja „Banovići“ d.d., ulica Armije BiH broj 52, kojeg zastupa punomoćnik S.M., radnik tuženog, radi isplate razlike plaće, vrijednost spora 1.268,20 KM, nakon održane glavne rasprave u prisustvu punomoćnice tužitelja i punomoćnice tuženog, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

1. – tužitelj Z.D.:

I. Obavezuje se tuženi RMU Banovići dd Banovići da tužitelju Z.D. pravilnom primjenom odredbe člana 47. Kolektivnog ugovora o pravima i obavezama poslodavca i radnika u oblasti rudarstva u F BiH, Službene novine F BiH broj 17 od 01.03.2020.godine, isplati, za period od 01.03.2020.godine do 31.12.2022.godine, na ime razlike manje isplaćenih plaća, iznos od 176,41 KM, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama počev od dana podnošenja tužbe, pa do konačne isplate, a sve u roku od 15 dana, od dana donošenja presude.

II. Obavezuje se tuženi da na ime tužitelja Z.D. Federalnom zavodu za PIO, za period od 01.03.2020. godine do 31.12.2022.godine, na ime razlike doprinosa za PIO, isplati iznos od 58,80 KM, u roku od 15 dana od dana donošenja prvostepene presude.

III. Obavezuje se tuženi da tužitelju naknadi troškove postupka prema troškovniku koji je opredijeljen u završnoj riječi.

2. – tužitelj A.Ć.:

I. Obavezuje se tuženi RMU Banovići dd Banovići da tužitelju A.Ć. pravilnom primjenom odredbe člana 47. Kolektivnog ugovora o pravima i obavezama poslodavca i radnika u oblasti rudarstva u F BiH, Službene novine F BiH broj 17 od 01.03.2020.godine, isplati, za period od 01.03.2020.godine do 31.12.2022.godine, na ime razlike manje isplaćenih plaća, iznos od 191,25 KM, zajedno sa zakonskim zateznim

kamatama počev od dana podnošenja tužbe, pa do konačne isplate, a sve u roku od 15 dana, od dana donošenja presude.

II. Obavezuje se tuženi da na ime tužitelja A.Ć. Federalnom zavodu za PIO, za period od 01.03.2020. godine do 31.12.2022.godine, na ime razlike doprinosa za PIO, isplati iznos od 63,75 KM, u roku od 15 dana od dana donošenja prvostepene presude.

III. Obavezuje se tuženi da tužitelju naknadi troškove postupka prema troškovniku koji je opredijeljen u završnoj riječi.

3. – tužitelj K.L.:

I. Obavezuje se tuženi RMU Banovići dd Banovići da tužitelju K.L. pravilnom primjenom odredbe člana 47. Kolektivnog ugovora o pravima i obavezama poslodavca i radnika u oblasti rudarstva u F BiH, Službene novine F BiH broj 17 od 01.03.2020.godine, isplati, za period od 01.03.2020.godine do 31.12.2022.godine, na ime razlike manje isplaćenih plaća, iznos od 172,03 KM, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama počev od dana podnošenja tužbe, pa do konačne isplate, a sve u roku od 15 dana, od dana donošenja presude.

II. Obavezuje se tuženi da na ime tužitelja K.L. Federalnom zavodu za PIO, za period od 01.03.2020. godine do 31.12.2022.godine, na ime razlike doprinosa za PIO, isplati iznos od 57,34 KM, u roku od 15 dana od dana donošenja prvostepene presude.

III. Obavezuje se tuženi da tužitelju naknadi troškove postupka prema troškovniku koji je opredijeljen u završnoj riječi.

4. – tužitelj S.K.:

I. Obavezuje se tuženi RMU Banovići dd Banovići da tužitelju S.K. pravilnom primjenom odredbe člana 47. Kolektivnog ugovora o pravima i obavezama poslodavca i radnika u oblasti rudarstva u F BiH, Službene novine F BiH broj 17 od 01.03.2020.godine, isplati, za period od 01.03.2020.godine do 31.12.2022.godine, na ime razlike manje isplaćenih plaća, iznos od 186,86 KM, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama počev od dana podnošenja tužbe, pa do konačne isplate, a sve u roku od 15 dana, od dana donošenja presude.

II. Obavezuje se tuženi da na ime tužitelja S.K. Federalnom zavodu za PIO, za period od 01.03.2020. godine do 31.12.2022.godine, na ime razlike doprinosa za PIO, isplati iznos od 62,29 KM, u roku od 15 dana od dana donošenja prvostepene presude.

III. Obavezuje se tuženi da tužitelju naknadi troškove postupka prema troškovniku koji je opredijeljen u završnoj riječi.

5. – tužitelj M.H.:

I. Obavezuje se tuženi RMU Banovići dd Banovići da tužitelju M.H. pravilnom primjenom odredbe člana 47. Kolektivnog ugovora o pravima i obavezama poslodavca i radnika u oblasti rudarstva u F BiH, Službene novine F BiH broj 17 od 01.03.2020.godine, isplati, za period od

01.03.2020.godine do 31.12.2022.godine, na ime razlike manje isplaćenih plaća, iznos od 224,60 KM, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama počev od dana podnošenja tužbe, pa do konačne isplate, a sve u roku od 15 dana, od dana donošenja presude.

II. Obavezuje se tuženi da na ime tužitelja M.H. Federalnom zavodu za PIO, za period od 01.03.2020. godine do 31.12.2022.godine, na ime razlike doprinosa za PIO, isplati iznos od 74,87 KM, u roku od 15 dana od dana donošenja prvostepene presude.

III. Obavezuje se tuženi da tužitelju naknadi troškove postupka prema troškovniku koji je opredijeljen u završnoj riječi.“ **odbija se kao neosnovan.**

Obavezuju se tužitelji da tuženom solidarno naknade troškova postupka u iznosu od 250,00 KM, u roku do 15 dana od dana prijema presude.

Obrazloženje

Tužitelji su 01.09.2022. godine podnijeli tužbu protiv tuženog, radi isplate razlike plaća, u kojoj navode da se pravni osnov tužbenog zahtjeva zasniva na odredbi čl. 114. Zakona o radu F BiH, u vezi sa čl. 75., 78. i 79. istog Zakona, te odredbi člana 47. Kolektivnog ugovora o pravima i obavezama poslodavaca i radnika u oblasti rudarstva u F BiH, (Sl. Novine F BiH, broj 17 od 04.03.2020.godine), i da su tužitelji zaposlenici kod tuženog u Organizacionoj jedinici „Separacijaa“, te da tužitelji obavljaju poslove po zaključenim Ugovorima, za sporni period, od marta 2020.godine pa do podnošenja tužbe, te da su svoje obaveze iz Ugovora obavljali u skladu sa opisom poslova radnog mjesta, profesionalno, bez primjedbi tuženog kao poslodavca. Dalje u Tužbi se navodi da su Zakonom o radu F BiH, uređene obaveze između radnika i poslodavca, pa i pravo radnika na plaću, najniža plaća te način isplate i obračuna plaće, te da je odredbom člana 78. stav 1. Zakona o radu F BiH propisana najniža plaća, odnosno Kolektivnim ugovorom i pravilnikom o radu utvrđuje se najniža plaća, te stavom 2. je određeno da se najniža plaća određuje na osnovu najniže cijene rada utvrđene kolektivnim ugovorom i pravilnikom o radu, a stavom 4. istog člana je određeno da poslodavac ne može radniku obračunati i isplatiti plaću manju od plaće utvrđene kolektivnim ugovorom i pravilnikom o radu. Dalje se navodi da je dana 04.03.2020.godine, na snagu stupio novi Kolektivni ugovor o pravima i obavezama poslodavaca i radnika u oblasti rudarstva u F BiH, objavljen u Sl. Novine F BiH, broj 17 od 04.03.2020.godine – u daljem tekstu KU, te da je odredbom člana 47. KU, propisano da najniža neto satnica ne može biti manja od 2,70 KM sa tim da će se procentualno povećanje neto satnice između 2,50 KM i 2,70 KM (od 8 0%) primjenjivati i u rudnicima u kojima je u momentu stupanja na snagu novog kolektivnog ugovora u primjeni veća neto satnica od 2,70 KM, i da pravilnom primjenom odredbe Člana 47. KU, tuženi je bio dužan

obračunati veće minimalne samice, obzirom da je tuženi prilikom isplate plaća tužiteljima, nakon stupanja na snagu novog KU, odstupao od minimalne utvrđene satnice. Tako da je u vrijeme prije donošenja KU, na nivou RMU Banovići dd Banovići dostignuta satnica, po kojoj je vršena isplata plaće, je bila 3,04 KM, s tim da je bilo odstupanja od organizacione jedinice do organizacione jedinice, ali sva ta odstupanja vidljiva su u platnim listama, obzirom da je plaća isplaćivana množenjem najniže satnice utvrđene po važećem KU u organizacionoj jedinici sa koeficijentom složenosti radnog mjesta i koeficijenta korekcije za svaku organizacionu jedinicu odnosno za svakog pojedinačnog radnika, tj. tužitelja, s tim što je koeficijent korekcije isti za sve radnike u okviru jedne organizacione jedinice, tako da pravilnim tumačenjem odredbe člana 47. KU, tuženi je prilikom obračuna i isplata plaća za svakog pojedinog tužitelja, morao kao najnižu neto satnicu koristiti već dostignutu satnicu prije 04.03.2020.godine, uvećanu za 8 posto, i sa tako dobivenom najnižom neto satnicom, množenjem sa koeficijentom složenosti radnog mjesta, izvršiti obračun i isplatu plaće. A iz obračuna plaća za svakog pojedinog tužitelja proizlazi da tuženi prilikom obračuna plaća nije postupao u skladu sa KU, odnosno neto satnicu na nivou Rudnika, za svaku organizacionu jedinicu, nije uvećao za 8 posto, kako je članom 47. KU i propisano, za koji iznos je svaki od tužitelja oštećen isplatom manje obračunate i isplaćene plaće. Pa je očigledno da je tuženi postupao suprotno Zakonu o radu FBiH, zatim protivno odredbama KU, pa se radi o nezakonitom postupanju tuženog, te o nepravilnom i nezakonitom isplaćivanju plaća za tužitelje. U toku postupka punomoćnik tužitelja je ostao kod navoda iz tužbe te je nakon provedenog vještačenja po vještaku ekonomske struke uredio tužbeni zahtjev kao u izreci presude, a u završnom izlaganju navodi su tužitelji dokazali da tuženi prilikom obračuna i isplate plaće nije uvećavao najnižu neto satnicu za iznos korekcije, čime tuženi prilikom obračuna i isplate plaće nije postupao u skladu sa odredbom člana 47. KU, te da je činjenica da je tuženi, imajući u vidu interne akte i uspješno poslovanje, te politiku poslovanja tuženog, povećao najnižu neto satnicu sa 2,50 na 2,70 stupanjem na snagu novog KU, i da povećanje najniže neto satnice, iz februara 2020.godine, koja je iznosila 2,50, na iznos od 2,70 za mart 2020.godine, tuženi je izvršio upravo na spram svojih mogućnosti, prometa, odnosno prihoda koje ostvaruje u svom poslovanju, i da to matematički predstavlja povećanje od 8% , ali da to nije povećanje kako je predviđeno odredbom člana 47. KU, kojom je uređeno da najniža neto satnica ne može biti manja od 2,70 KM, i da se na satnicu od 2,70 KM pravilnim tumačenjem odredbe člana 47. KU treba dodati iznos od 8%, upravo onako kako je i sam vještak izvršio u svom obračunu. Tako da na osnovu pravilne primjene člana 47. KU gdje je zagarantovana najniža neto satnica u iznosu od 2,70 KM, te povećanjem iste za 8%, izračunom, dostignuta korekcija u februaru 2020.godine, koja je bila 114,20 je propisani minimum ispod kojeg se ne može ići prilikom obračuna plaća.

Te da je iz nalaza vještaka ekonomske struke, vidljivo je da je u pojedinim mjesecima, korekcija za pojedine mjesece bila ispod utvrđene minimalne korekcije, te je za te mjesece, primjenom te pogrešne, manje korekcije, izvršen i pogrešan obračun plaće, tj. u manjem iznosu od iznosa u kojem je morala biti obračunata plaća što predstavlja razliku plaće koju tužitelji potražuju u ovom postupku. U konačnici predlaže da sud usvoji tužbeni zahtjev u cijelosti, i potražuje troškove postupka.

U odgovoru na tužbu tuženi ističe da je tužba neuredna, jer ne sadrži elemente propisane odredbama člana 53. stav 2. tačka 3. i 4. Zakona o parničnom postupku, te se iz same tužbe ne može zaključiti o osnovanosti niti visini tužbenog zahtjeva, te da je do momenta stupanja na snagu Kolektivnog ugovora, tuženi je pri obračunu i isplati plaće primjenjivao najnižu neto satnicu od 2,50 KM, u skladu sa odredbama člana 47. do tada važećeg Granskog kolektivnog ugovora o pravima i obavezama poslodavaca i radnika u oblasti rudarstva u F BiH („Službene novine“ broj: 97/17) i Sporazumom o nastavku primjene Kolektivnog ugovora broj: 01-34-1823/19 od 23.10.2019. godine, a koja satnica je bila propisana i članom 86. Pravilnika o radu tuženog broj:1689/19 od 01.02.2019. godine. Najnižu neto satnicu u iznosu od 2,50 KM, tuženi je primjenjivao se do stupanja na snagu Kolektivnog ugovora iz 2020. godine, kojim je u članu 47. propisano da najniža neto satnica ne može biti manja od 2,70 KM. Postupajući u skladu sa članom 83. Kolektivnog ugovora, tuženi je donio Pravilnik o izmjeni i dopuni Pravilnika o radu broj: 7496/20 od 14.05.2020. godine, te je u članu 3. utvrdio primjenu najniže neto satnice od 2,70 KM. Povećanjem najniže neto satnice sa 2,50 KM na 2,70 KM, te obračunom i isplatom plaće u skladu sa navedenim povećanjem, u cijelosti je ispoštovao navedenu odredbu Kolektivnog ugovora. U platnim listama tužitelja prikazan je iznos ukupne satnice koji predstavlja proizvod najniže neto satnice i koeficijenta složenosti radnih mjesta (koji su utvrđeni Pravilnikom o radu i ugovorima o radu), iz kojih proizlazi da je tuženi, zaključno sa februarom 2022. godine, primjenjivao najnižu neto satnicu u iznosu od 2,50 KM, a od marta 2020. godine najnižu neto satnicu u iznosu od 2,70 KM. Poziva se na odredbe Zakona o radu, Kolektivnog ugovora i Pravilnika o radu sa izmjenama i dopunama koje regulišu plaću. Odredbama člana 87. Pravilnika o radu broj: 1689/19, od 01.02.2019. godine, propisano je da se osnovna plaća radnika utvrđuje na osnovu: mjesečnog fonda ostvarenih sati rada, vrijednosti najniže neto satnice i koeficijenta složenosti radnog mjesta, a odredbama člana 95., propisano je da se obračun mjesečne plaće vrši u dvije faze, u prvoj se utvrđuje osnovica za korekciju po obračunskim jedinicama i za Društvo u cjelini, a u drugoj se utvrđuje raspoloživa masa sredstava po obračunskim jedinicama, na način propisan članom 96. mjesečna plaća se, u skladu sa odredbama člana 101. navedenog Pravilnika, sastoji od: osnovne plaće radnog mjesta na kojem radnik radi, povećanja osnovne plaće po osnovu

rezultata rada radnika (izvršenje norme i ocjene rezultata rada) i po osnovu ukupnog poslovnog rezultata Društva (korekcija), dodataka na plaću po osnovu noćnog rada i prekovremenog rada, te rada na dane državnih praznika i na Dan rudara i dodataka za radni staž. Iz navedenog proizlazi da je tuženi primijenio sve elemente za obračun osnovne plaće propisane Kolektivnim ugovorom i Pravilnikom o radu (mjesečni fond sati, vrijednost radnog sata i koeficijent složenosti radnog mjesta) i u cijelosti ispunio obaveze u pogledu obračuna i isplate plaće. Pored navedenog, tuženi je članom 101. Pravilnika o radu, propisao i mogućnost povećanja osnovne plaće u zavisnosti od ukupno ostvarenog poslovnog rezultata društva (korekcija), te je njenom primjenom tužiteljima, kao i svim radnicima, u utuženom periodu osigurao isplate plaća u većim iznosima od onih koji im pripadaju na ime osnovne plaće propisane Kolektivnim ugovorom i Pravilnikom o radu, što je vidljivo u platnim listama u kojima je korekcija posebno iskazana. Imajući u vidu navedeno, nejasno je šta tužitelji potražuju, te kako su došli do podatka o navodno „dostignutoj satnici od 3,04 KM“. Odredba člana 47. Kolektivnog ugovora, na koju se pozivaju tužitelji, tretira samo iznos najniže neto satnice i iznos njenog povećanja, a ni Kolektivni ugovor ne propisuje mogućnost kumuliranja visine najniže neto satnice sa eventualnim drugim obračunskim elementima plaće. Koeficijent korekcije, koji je varijabilan i zavisi od ostvarenog poslovnog rezultata tuženog, primjenjuje se po općem aktu tuženog i to kao jedan od obračunskih elemenata cjelokupne mjesečne plaće, a ne na utvrđenu, propisanu i obračunatu satnicu. Dakle, nije dopušteno kombinovanje i kumuliranje dva potpuno zasebna elementa obračuna, od kojih je jedan (satnica) element osnovne, a drugi (korekcija) mjesečne plaće. Načinom obračuna koji su tužitelji, u tužbi postavili, kao zadatak vještaka, došlo bi do primjedbe različitih najnižih satnica po organizacionim jedinicama Društva, čime bi se prekršile odredbe Kolektivnog ugovora, jer u članu 47. nije navedeno više najnižih satnica, niti pojam dostignuta satnica, nego najniža neto satnica u primjeni. Imajući u vidu navedeno, predlaže sudu da odbije tužbeni zahtjev. U završnom izlaganju punomoćnik tuženog navodi da je tuženi dokazao da je za čitavo vrijeme u utuženom periodu tužiteljima obračunavao i isplaćivao plaće na način i u iznosima propisanim njegovim internim aktima, ugovorima o radu, a koji iznosi su u cijelosti usklađivani sa iznosima najnižih satnica koje su propisivane Kolektivnim ugovorima o pravima i obavezama poslodavaca i radnika u oblasti rudarstva u F BiH, te da je tuženi, shodno Kolektivnom ugovoru („Sl. novine F BiH“ broj: 97/17 od 15.12.2017. godine i Sporazumom o nastavku primjene kolektivnog ugovora br.01-34-1823/19 od 23.10.2019.godine) pri obračunu i isplati plaće primjenjivao najnižu neto stanicu od 2,50 KM u skladu sa odredbama čl.47. sve do 04.03.2020. godine, da bi od tog datuma tužiteljima isplaćivao satnicu u iznosu od 2,70 KM koja je i propisana novim Kolektivnim ugovorom („Sl. novine F BiH“ broj: 17 od 04.03.2020. godine/u daljem tekstu KU), a sa

kojim izmjenama je tuženi vršio blagovremeno i usklađivanje svojih općih akata, te da je to sve vidljivo i iz platnih listi tužitelja na kojima su jasno prikazani iznosi ukupne satnice za svakog tužitelja, a koja satnica je prikazana kao proizvod najniže satnice propisane KU i Pravilnikom o radu tuženog, i koeficijenta složenosti radnih mjesta tužitelja koji su utvrđeni Pravilnikom o radu i Ugovorima o radu tužitelja. Te da su bez ikakvog pravnog uporišta zahtjevi tužitelja po kojima isti traže da se satnica koja je bila u primjeni kod tuženog i koja je u cijelosti usklađena sa iznosima propisanim kolektivnim ugovorima obračuna na način da se “dostignuti nivo satnice iz mjeseca februara 2020.godine računa kao umnožak satnice radnog mjesta tužitelja sa koeficijentom korekcije...”, jer iz ove formulacije evidentna je i neosnovanost tužbenog zahtjeva jer tužitelji već kroz zahtjev vještaku traže da se satnica ne prikazuje u iznosu u kojem ona jeste već da se ista kumulira sa drugim elementom i da se taj zbir prikaže kao njen stvarni iznos, što je samo po sebi apsurdno, nespojivo i u potpunosti neprihvatljivo, obzirom da se članom 47. Granskog kolektivnog ugovora tretira samo iznos najniže satnice i iznos njenog povećanja, te da ni kolektivni ugovor ne propisuje mogućnost kumuliranja njene visine sa eventualnim drugim obračunskim elementima plaće (kao pr. dodatkom na minuli rad, rad noću, rad za vrijeme praznika i sl.). I ako se uzme u obzir da iz priloženih dokaza kao i iz navedenih zakonskih i podzakonskih propisa proizilazi da je satnica element osnovne plaće, sukladno čl.87.Pravilnika o radu tuženog, čl.75..ZOR F BiH, čl.45.KU i čl.7.Ugovora o radu tužitelja, dok je koeficijent korekcije element ukupne mjesečne plaće, a sve sukladno čl.101.Pravilnika o radu koji je varijabilan i koji zavisi od ostvarenog poslovnog rezultata tuženog, te da satnicu koja je kao zaseban element osnovne plaće propisana i isplaćivana od strane tuženog nije moguće kumulirati s bilo kojim drugim obračunskim elementom ne samo mjesečne plaće nego i bilo kojim drugim elementom osnovne plaće jer takva kumulacija nije dozvoljena, te bi svaki takav pokušaj predstavljao nedopušteno kombinovanje dva potpuno zasebna elementa obračuna što bi bilo u suprotnosti i sa stavovima zauzetim od strane viših sudova, uključujući i Vrhovni sud F BiH. Dalje u završnom izlaganju se navodi da iz svega naprijed navedenog jasno proizilazi da je tuženi, primjenjujući sve elemente za obračun osnovne plaće propisane Kolektivnim ugovorom i Pravilnikom o radu (mjesečni fond sati, vrijednost radnog sata i koeficijent složenosti radnog mjesta), ispoštovao u cijelosti sve svoje obaveze u pogledu obračuna i isplate plaće tužiteljima, te da je tuženi članom 101. Pravilnika o radu propisao i mogućnost povećanja osnovne plaće u zavisnosti od ukupno ostvarenog poslovnog rezultata društva (korekcije), te je njenom praktičnom primjenom svim radnicima (uključujući i tužitelje) u utuženom periodu osigurao i isplate mjesečnih plaća u iznosima većim od onih koji bi im pripadali na ime osnovne plaće propisane Kolektivnim ugovorom i Pravilnikom o radu, a što je jasno vidljivo u svakoj platnoj listi tužitelja u kojima je korekcija posebno

iskazana, i što proizilazi iz nalaza vještaka. U konačnici predlaže da se tužba u cijelosti odbije kao neosnovana, te da se tužitelji obavežu da tuženom nadoknade troškove postupka.

U toku postupka provedeni su dokazi na prijedlog tužitelja, i to uvidom i čitanjem: “[...]“, pa je sud, savjesnom ocjenom izvedenih dokaza, u smislu odredbe čl. 8. Zakona o parničnom postupku FBiH („Sl. novine FBiH“ br.53/03, 73/05, 19/06 i 98/15 u daljem tekstu: ZPP) odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Među strankama nije sporno da su tužitelji radnici tuženog, te da im je tuženi u utuženom periodu obračunavao i isplaćivao plaću, što proizilazi i iz izvedenih dokaza. Sporno je da li je tuženi tužiteljima pravilno obračunavao i isplaćivao plaće, u skladu sa odredbama Zakona o radu, odredbom člana 47. Kolektivnog ugovora i Pravilnika o radu, kao i pripadajuće doprinose za penzijsko i invalidsko osiguranje.

Odredbama člana 75. stav 1. Zakona o radu („Službene novine F BiH“, broj: 26/16, 89/18, 23/20, 49/21 i 44/22) i člana 43. stav 1. Kolektivnog ugovora, propisano je da se plaća radnika utvrđuje kolektivnim ugovorom, pravilnikom o radu i ugovorom o radu. Plaća za obavljani rad i vrijeme provedeno na radu, u skladu sa stavom 2. navedenog člana Zakona o radu, sastoji se od osnovne plaće; dijela plaće za radni učinak, ukoliko je isti ostvaren i uvećane plaće iz člana 76. Zakona o radu (otežani uvjeti rada, prekovremeni rad i noćni rad, te za rad na dan sedmičnog odmora, praznika ili nekog drugog dana za koji je zakonom određeno da se ne radi). Elementi za određivanje osnovne plaće i dijela plaće po osnovu radnog učinka, u skladu sa stavom 3. člana 75. Zakona o radu, utvrđuju se kolektivnim ugovorom i pravilnikom o radu.

Odredbama člana 45. Kolektivnog ugovora i člana 15. Pravilnika o izmjenama i dopunama Pravilnika o radu, od 03.06.2019. godine (u nastavku Pravilnik o radu), plaća za obavljani rad i vrijeme provedeno na radu, sastoji se od: 1. osnovne plaće, 2. dijela plaće za radni učinak i 3. uvećane plaće.

Osnovna plaća je novčani iznos koji je poslodavac dužan isplatiti radniku za rad sa punim radnim vremenom i normalnim uvjetima rada za odgovarajući posao u skladu sa Kolektivnim ugovorom i Pravilnikom o radu, od 01.02.2019. godine, što je definisano odredbama člana 46. stav 1. Kolektivnog ugovora i članom 87. stav 1. Pravilnika o radu.

Osnovna plaća radnika, u skladu sa članom 46. stav 2. Kolektivnog ugovora, utvrđuje se na osnovu: 1. mjesečnog fonda ostvarenih sati rada, 2. vrijednosti radnog sata i 3. koeficijenta posla radnog mjesta.

Najniža neto satnica, u skladu sa odredbama člana 47. Kolektivnog ugovora, ne može biti manja od 2,70 KM, s tim da će se procentualno povećanje neto satnice između 2,50 KM i 2,70 KM (od 8%), primjenjivati i u rudnicima u kojima je u momentu stupanja na snagu Kolektivnog ugovora u primjeni veća neto satnica od 2,70 KM, a Kolektivni ugovor, u skladu sa članom 83. stav 1., primjenjuje se od 01.03.2020. godine.

Mjesečna plaća, u skladu sa odredbama člana 101. Pravilnika o radu, sastoji se od: 1. osnovne plaće radnog mjesta na kojem radnik radi, 2. povećanja osnovne plaće po osnovu rezultata rada radnika (izvršenje norme i ocjene rezultata rada) i po osnovu ukupno poslovnog rezultata Društva (korekcija), 3. dodatka na plaću po osnovu noćnog rada i prekovremenog rada, te rada na dane državnih praznika i na Dan rudara i 4. dodatka za radni staž.

Članom 86. Pravilnika o radu, propisano je da najniža neto satnica iznosi 2,50 KM, a članom 3. Pravilnika o izmjeni i dopuni Pravilnika o radu od 14.05.2020. godine, koji je stupio na snagu nakon 01.03.2020. godine, kao dana primjene Kolektivnog ugovora, izmijenjen je član 86. Pravilnika o radu, tako što je propisano da najniža neto satnica ne može biti manja od 2,70 KM.

Ugovorima o radu na neodređeno vrijeme, zaključenim između tužitelja i tuženog, u članu 7., propisano je da se osnovna plaća za rad sa punim radnim vremenom utvrđuje na osnovu: mjesečnog fonda ostvarenih sati rada, vrijednosti najniže neto satnice i koeficijenta složenosti radnog mjesta.

Prema nalazu i mišljenju vještaka od 08.09.2023. godine i iskazu vještaka na glavnoj raspravi, a u skladu sa zadatkom tužitelja, tuženi je za period od 01.03.2020. godine do 31.12.2022. godine: tužitelju Z.D., na ime neto plaća isplatio više ukupno 1.848,07 KM, a manje ukupno 176,41 KM, tako da u prebijenom stanju, odnosno razlici više - manje tuženi je isplatio više ukupno 1.671,65 KM, a doprinos za penzijsko i invalidsko osiguranje na ukupni iznos manje isplaćenih neto plaća iznosi 58,80 KM; tužitelju A.Ć., tuženi je za period od 01.03.2020. godine do 31.12.2022. godine, na ime neto plaća isplatio više ukupno 1.798,69 KM, a manje ukupno 191,25 KM, tako da u prebijenom stanju, odnosno razlici više - manje tuženi je isplatio više ukupno 1.607,44 KM, a doprinos za penzijsko i invalidsko osiguranje na ukupni iznos manje isplaćenih neto plaća iznosi 63,75 KM; tužitelju K.L. tuženi je za period od 01.03.2020. godine do 31.12.2022. godine, na ime neto plaća isplatio više ukupno 1.749,40 KM, a manje ukupno 172,03 KM, tako da u prebijenom stanju, odnosno razlici više - manje tuženi je isplatio više ukupno 1.577,37 KM, a doprinos za penzijsko i invalidsko osiguranje na

ukupni iznos manje isplaćenih neto plaća iznosi 57,34 KM; tužitelju S.K. tuženi je za period od 01.03.2020. godine do 31.12.2022. godine, na ime neto plaća isplatio više ukupno 1.777,74 KM, a manje ukupno 186,86 KM, tako da u prebijenom stanju, odnosno razlici više - manje, tuženi je isplatio više ukupno 1.590,88 KM, a doprinos za penzijsko i invalidsko osiguranje na ukupni iznos manje isplaćenih neto plaća iznosi 62,29 KM; tužitelju M.H. tuženi je za period od 01.03.2020. godine do 31.10.2022. godine, na ime neto plaća isplatio više ukupno 2.239,01 KM, a manje ukupno 224,60 KM, tako da u prebijenom stanju, odnosno razlici više - manje tuženi je isplatio više ukupno 2.014,41 KM, a doprinos za penzijsko i invalidsko osiguranje na ukupni iznos manje isplaćenih neto plaća iznosi 74,87 KM.

Iz nalaza i mišljenja vještaka (tabelarni pregled) i platnih listi za februar i mart 2020. godine, utvrđeno je da je tuženi zaključno sa februarom 2020. godine, primjenjivao neto satnicu od 2,50 KM, a od marta 2020. godine, neto satnicu od 2,70 KM, te da je ukupna satnica proizvod najniže neto satnice propisane važećim Kolektivnim ugovor i Pravilnikom o radu, koja je do marta 2020. godine iznosila 2,50 KM, a od 01.03.2020. godine 2,70 KM i koeficijenta posla radnog mjesta, koji su utvrđeni Pravilnikom o radu i Ugovorima o radu tužitelja.

Dakle, u momentu stupanja na snagu Kolektivnog ugovora, kod tuženog je u primjeni bila neto satnica od 2,50 KM, a ne 3,04 KM, kako neosnovano tvrde tužitelji, pa ne postoji osnov za, kako tužitelji navode, povećanje dostignute satnice za 8%, u smislu odredbe člana 47. Kolektivnog ugovora.

Imajući u vidu navedeno, sud nije prihvatio nalaz i mišljenje vještaka po predmetu i obimu vještačenja predloženom od strane tužitelja, jer je tuženi primjenjivao propisane najniže neto satnice i obračunavao plaće u skladu sa Kolektivnim ugovorom i Pravilnikom o radu.

Korekcija, koju tuženi procentualno prikazuje u platnim listama i koju je vještak prikazao u tabelarnom dijelu nalaza i mišljenja, predstavlja povećanje osnovne plaće po osnovu ukupnog poslovnog rezultata Društva, te je sastavni dio mjesečne plaće, u skladu sa članom 101. Pravilnika o radu. Korekcija je varijabilna, što je vidljivo iz nalaza i mišljenja vještaka, jer zavisi od ukupnog poslovnog rezultata tuženog, te utiče na povećanje osnovne plaće.

Imajući u vidu primjenu korekcije, pojavljuju se negativne razlike za pojedine mjesece prikazane u tabelama nalaza i mišljenja, u ukupnim iznosima navedenim u izreci presude. Dakle, negativne razlike nisu nastale zbog neprimjenjivanja ili nepravilne primjene najniže neto

satnice iz člana 47. Kolektivnog ugovora, kako to tužitelji tvrde, nego zbog primjene korekcije, koja nije element na osnovu kojeg se utvrđuje osnovna plaća, a što proizlazi iz navedenih odredbi Kolektivnog ugovora i Pravilnika o radu.

Budući da su odbijeni zahtjevi za isplatu razlike plaće, odbijeni su i zahtjevi za uplatu doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje.

Sud nije prihvatio prigovore tuženog da je tužba neuredna iz razloga što sadrži dovoljno činjenica koje omogućavaju individualizaciju tužbenog zahtjeva, koji je dovoljno određen da bi se tuženi mogao izjasniti u postupku. Pored toga, stranke imaju mogućnost da, u skladu sa članom 77. ZPP, najkasnije na pripremnom ročištu iznesu sve činjenice na kojima zasnivaju svoje zahtjeve i predlože dokaze koje žele izvesti u toku postupka.

S obzirom da je sud odbio tužbeni zahtjev iz prethodno navedenih razloga, nije obrazlagao ostale navode i prigovore tuženog.

Odluku o troškovima parničnog postupka sud je donio na osnovu člana 386. stav 1. Zakona o parničnom postupku F BiH, jer su tužitelji u potpunosti izgubili parnicu, pa je sud obavezao tužitelje da tuženom solidarno naknade troškove postupka u iznosu od 250,00 KM, a koji troškovi se odnose na ime vještačenja po vještaku ekonomske struke.

Sudija
Zlatko Šahinović

Pouka o pravnom lijeku: Protiv presude dozvoljena je žalba Kantonalnom sudu u Tuzli u roku od 15 dana od dana prijema iste. Žalba se podnosi putem ovog suda u 3 (tri) istovjetna primjerka.